

Դանիելի գիրքը — հարյուր տասներկուերորդը

Իսմայելի մարգարեական խորհրդանշության բացահայտումը.
աղեղնաձիգից՝ 144,000-ի կնքողը

Jeff Pippenger
2024-03-02

Եվ Աստված տղայի հետ էր. և նա աճեց, բնակվեց անապատում և դարձավ
աղեղնաձիգ: Ծննդոց 21:20.

Իսմայելը դարձավ աղեղնաձիգ, ինչը պատերազմի խորհրդանշ է, և այն գործադիր
դատաստանի խորհրդանշն է, որ բերվում է Հռոմի դեմ:

Փախչողների և Բաբելոնի երկրից ազատվածների ձայնը՝ Սիոնում հռչակելու մեր
Տեր Աստծու վրեժխնդրությունը, Նրա տաճարի վրեժխնդրությունը: Հավաքեցե՛ք
աղեղնավորներին Բաբելոնի դեմ. դուք բոլորդ, որ աղեղ էք ձգում, բանակ դրե՛ք նրա
շուրջը: Թող ոչ ոք այնտեղից չփախչի. հատուցեցե՛ք նրան իր գործի համեմատ,
ըստ ամենայնի, ինչ որ նա արել է, այդպես արե՛ք նրան. որովհետև նա
ամբարտավանացել է Տիրոջ դեմ, Իսրայելի Սուրբի դեմ: Երեմիա 50:28, 29.

Աղեղնավորները Բաբելոնին հատուցում են ըստ նրա գործերի, և այդ հատուցումը
սկսվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքից՝ Հայտնության տասներորդ գլխի
երկրորդ ձայնի հետ, երբ սկսվում է Բաբելոնի առաջադեմ գործադիր դատաստանը:

Եվ ես լսեցի մի ուրիշ ձայն երկնքից, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ
ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա
պատուհասներից չստանաք. որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և
Աստված հիշել է նրա անօրենությունները: Հատուցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա
հատուցեց ձեզ, և կրկնակի՝ հատուցեք նրան՝ նրա գործերի համեմատ. այն
բաժակում, որ նա լցրել է, կրկնակի՝ լցրեք նրան: Որքան որ նա փառավորել է իրեն և
ապրել է շվայտությամբ, նույնքան տանջանք և սուգ տվեք նրան. որովհետև իր
սրտում ասում է. «Ես նստած եմ որպես թագուհի, այրի չեմ և սուգ երբեք չեմ տեսնի»:
Հայտնություն 18:4-7.

Իսմայելը և նրա մայրը՝ Ագարը, զսպվեցին, որպեսզի չժառանգեն անդրանիկի
իրավունքը, և արտաքսվեցին: Այսպիսով, նախանձը դարձավ իսլամի մարգարեական
դրդապատճառը, իսկ պատերազմը՝ նրանց մարգարեական զբաղմունքը: Առաջին
հիշատակության մեջ ներառված է այն զսպումը, որ Սառան գործադրեց Իսմայելի և
նրա մոր նկատմամբ, և նրանց «զսպվածությունը» դարձավ իսլամի գլխավոր
մարգարեական բնութագրիչներից մեկը Աստծո Խոսքի և պատմության ողջ ընթացքում:
Իսմայելի սերունդները պետք է լինեն վայրենի մարդիկ, որոնց ձեռքը բոլոր մարդկանց
դեմ պիտի լինե, և նրանց վայրենի հատկանիշը ներկայացված է վայրի արաբական
ավանակով՝ ձիազգիների ընտանիքից: Այսպիսով, առաջին և երկրորդ վայրերի
իսլամական պատերազմը ներկայացվում է որպես ռազմիկներ, որոնք հեծած են

զայրացած ձիերի վրա:

Իսլամը վերջին անձրևի պատգամն է, և միանգամայն պատշաճ է, որ երեք վայերը ներկայացնեն երեք որոշակի մարգարեական գիծ, որովհետև վերջին անձրևի մեթոդաբանությունը «տող առ տող» է: Երբ առաջին երկու գծերի մարգարեական բնութագրերը միացվում են, դրանք հաստատում են երրորդ վայի գիծը: Բոլոր երեք մարգարեական գծերը պատկերում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակահատվածը: Այդ երեք գծերը ներկայացնում են վերջին անձրևի թափվելու շրջանը, որովհետև վերջին անձրևը սկսեց շաղ տալ, երբ երրորդ Վայը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

«Վերջին անձրևը պիտի թափվի Աստծո ժողովրդի վրա: Մի հզոր հրեշտակ պիտի իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պիտի լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Կնքման ժամանակաշրջանը նաև ներկայացված էր այն ժամանակահատվածով, որը սկսվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին և ավարտվեց երրորդ հրեշտակի գալուստով՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ ժամանակահատվածը նույնպես ներկայացված էր Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխում: Միլլերյան պատմությունը կատարեց Ամբակումի գրքի երկրորդ գլուխը, և այդպիսով այն սկսվեց, երբ հրեշտակը իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, և ավարտվեց, երբ երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Ամբակումի երկրորդ գլուխը մատնանշում է, որ տեսիլքի վախճանին տեսիլքը «կխոսի»: Հայտնության տասներորդ գլխի երրորդ համարում հրեշտակը բարձր ձայնով աղաղակեց (խոսեց), և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին նույն հրեշտակը երդվեց (խոսեց), որ «ժամանակ այլևս պիտի չլինի»: Ամբակումի երկրորդ գլխի առաջին համարի պահակը տեղադրված է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, որովհետև հենց այդ ժամանակ է, որ պահակները բարձրացնում են իրենց ձայները:

1888 թվականի ապստամբության ժամանակ, որը Քույր Ուայթը նույնացնում է Հայտնություն տասնութի այն հրեշտակի հետ, որ պիտի լուսավորեր երկիրը Իր փառքով, պահապանները (Ջոնսը և Վազգոները) շեփորի պես բարձրացրին իրենց «ձայները», որպեսզի Աստծո ժողովրդին ցույց տան նրանց հանցանքները, որովհետև նրանց պատգամը Լճօճիկիային ուղղված պատգամն էր: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որը նախապատկերված էր 1888 թվականի պատմությամբ, Տերը Իր վերջին օրերի ժողովրդին հետ առաջնորդեց դեպի Երեմիայի հին շավիղները, որտեղ պահապանների ձայնին ականջ չդրվեց: Հրեշտակի իջնելը նշանավորում է պահապանների մարգարեական գալուստը:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին հասած «ձայնը» տրվեց պահապանների միջոցով, և Երեմիային ասվեց, որ եթե նա իր հիասթափությունից հետո վերադառնա իր հավատքին և Աստծո հանդեպ վստահությանը, ապա կդառնա Աստծո բերանը: Երբ այն տեսիլքը, որ ուշանում էր, վերջապես հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, այն «խոսեց»: Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի ժամանակաշրջանը, որ իր կատարումն

ունեցավ միլլերական պատմության մեջ, պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանը:

Անհրաժեշտ է ճանաչել, որ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, այսինքն՝ այն ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում թափվում է վերջին անձրևը: Սա էական է, որովհետև վերջին անձրևի լուրը պետք է ճանաչվի «տող տողի վրա» մեթոդաբանությամբ: Այդ հատուկ ժամանակաշրջանը, որը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն է, բազմիցս ներկայացված է մարգարեական գծերում, և այդպես է նաև Ամբակումի երկրորդ գլխում, որը Քույր Ուայթը ուղղակիորեն նույնացնում է որպես Միլլերիտական պատմության մեջ կատարված: Նա նաև բազմիցս ուսուցանում է, որ Միլլերիտական պատմությունը կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ:

«Մարգարեությունների հետ, որոնք նրանք համարել էին վերաբերվող երկրորդ գալստյան ժամանակին, միահյուսված էր խրատ, որ հատուկ հարմարեցված էր նրանց անորոշության և սպասման վիճակին և քաջալերում էր նրանց հավատի մեջ համբերությամբ սպասելու, որ այն, ինչ այժմ մութ էր իրենց հասկացողության համար, իր ժամանակին պարզ կդառնա»:

«Այդ մարգարեություններից մեկն էր Ամբակում 2:1–4-ը. «Ես պիտի կանգնեմ իմ պահակակետում և տեղավորվեմ աշտարակի վրա, և պիտի հսկեմ՝ տեսնելու, թե ինչ պիտի ասի Նա ինձ, և թե ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ հանդիմանվեմ: Եվ Տերը պատասխանեց ինձ ու ասաց. Գրիր տեսիլքը և պարզ արա այն տախտակների վրա, որպեսզի ընթերցողը վազելով կարդա այն: Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վախճանին պիտի խոսի և սուտ չպիտի լինի. եթե այն ուշանա, սպասիր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա: Ահա, նրա հոգին, որ գոռոզացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ, բայց արդարը իր հավատքով պիտի ապրի»»:

Դեռևս 1842 թվականին այս մարգարեության մեջ տրված այն ցուցումը՝ «գրիր տեսիլքը և այն պարզորեն ներկայացրու տախտակների վրա, որպեսզի կարդացողը վազի», առաջարկել էր Չարլզ Ֆիչին պատրաստել մարգարեական աղյուսակ՝ Դանիելի և Հայտնության տեսիլքները պատկերավոր ներկայացնելու համար: Այս աղյուսակի հրատարակությունը դիտվեց որպես Ամբակումին տրված հրամանի կատարում: Սակայն այդ ժամանակ ոչ ոք չէր նկատել, որ նույն մարգարեության մեջ ներկայացված է տեսիլքի կատարման մի ակնհայտ ուշացում՝ հապաղման ժամանակ: Հիասթափությունից հետո այս խոսքը չափազանց նշանակալի թվաց. «Տեսիլքը դեռ որոշված ժամանակի համար է, բայց վախճանին պիտի խոսի և սուտ չլինի. եթե այն հապաղի, սպասիր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա: ... Արդարը պիտի ապրի իր հավատքով»:

Եզեկիելի մարգարեության մի հատված ևս գորության և մխիթարության աղբյուր էր հավատացյալների համար. «Եվ Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. Մարդո՛ւ որդի, ի՞նչ է այն առակը, որ դուք ունեք Իսրայելի երկրում՝ ասելով. Օրերը երկարում են, և

ամեն տեսիլք ձախողվում է: Ուրեմն ասա՝ նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստվածը.... Օրերը մոտեցել են, և ամեն տեսիլքի կատարումը.... Ես պիտի խոսեմ, և այն խոսքը, որ պիտի ասեմ, պիտի կատարվի. այլևս չի երկարաձգվի»: «Իսրայելի տան մարդիկ ասում են. Այն տեսիլքը, որ նա տեսնում է, շատ օրերի համար է, և նա մարգարեանում է հեռավոր ժամանակների մասին: Ուստի ասա՝ նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Իմ խոսքերից ոչ մեկը այլևս չի երկարաձգվի, այլ այն խոսքը, որ Ես խոսել եմ, պիտի կատարվի»: Եզեկիել 12:21–25, 27, 28»: Մեծ պայքար, 391–393:

Միլլերի հետևորդները ոչ միայն իրենց տեսնում էին տասը կույսերի առակի և Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի կատարման մեջ, այլև առաջնորդվեցին տեսնելու, որ այն պատմությունը, որի մեջ նրանք կատարում էին այդ մարգարեությունները, նաև Եզեկիելի կողմից նույն այդ պատմության նույնականացումն էր, որտեղ պիտի կատարվեր «ամեն տեսիլքի ազդեցությունը»: Պատմության այն գիծը, որը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, այն վայրն է, որտեղ կատարվում է ամեն տեսիլքի ազդեցությունը:

Այն գծերը, որոնք ներկայացնում են վերջին անձրևի և հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանը, համադրվում են՝ հաստատելու համար, որ այդ մարգարեական պատմությունը անփոփոխ կերպով կրում է Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը:

Միլլերիտական պատմությունը սկսվում է Հայտնություն տասներորդ գլխի հրեշտակի ձայնով և ավարտվում նույն ձայնով: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը սկսվում է Հայտնություն տասներորդ գլխի առաջին ձայնով և ավարտվում է Հայտնություն տասներորդ գլխի երկրորդ ձայնով: Ամբակումի երկրորդ գլուխը սկսվում է պահապանների ձայնով և ավարտվում Երեմիայի պահապանի ձայնով: Առաջին վայրը սկսվում է Մուհամմեդով և ավարտվում Մուհամմեդ II-ով: Երկրորդ վայրը սկսվում է իսլամի չորս հրեշտակների արձակումով և ավարտվում իսլամի սանձամբ:

Մեթոդաբանությունը, որ վերջին անձրևն է, Եսայիի «տող առ տող» մեթոդաբանությունն է, և այն տողերը, որոնք համադրվում են՝ վերջին անձրևի լուրը ճանաչելու և հաստատելու համար, անխուսափելիորեն կրում են Ալֆայի և Օմեգայի դրոշմը: Հայտնության իններորդ գլխի առաջին վայրը սկսվում է Մուհամմեդով և ավարտվում Մուհամմեդ II-ով: Այդ ժամանակաշրջանը բաժանվում է պատերազմի երկու տեսակների. առաջինը՝ Հռոմի դեմ անկանոն հարձակումներ, որոնք լրջորեն սկսվեցին Աբուբաքարի օրոք, ապա՝ հարյուր հիսուն տարվա մի ժամանակահատված, որի ընթացքում իրականացվեց իսլամի առաջին կազմակերպված պատերազմը:

Հարյուր հիսուն տարին ներկայացված է «հինգ ամիս» ժամանակային մարգարեությամբ: Երկրորդ վայն էլ ունի ժամանակային մարգարեություն, որը երեք հարյուր իննսունմեկ տարի և տասնհինգ օր է: Ուստի, քանի որ առաջին և երկրորդ վայերի մարգարեական կառուցվածքը նույնացնում է վախճանը սկզբի հետ, այն պարունակում է բաժանում կնիք դնելու գործի և ժամանակի որոշակի ժամանակահատվածի միջև: Կնիք դնելու գործընթացը ներկայացված է առաջին վայի պատմության սկզբում, և այն ներկայացված է երկրորդ վայի վախճանում:

Չորրորդ համարի կնիքադրությանը հաջորդողը, առաջին վայի մեջ, «հինգ ամիսն» է (մեկ հարյուր հիսուն տարի): Հինգ ամիսը նույնացվում է երկու անգամ՝ մեկ անգամ հինգերորդ համարում և դարձյալ տասներորդ համարում: Երկրորդ վայի մեջ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի կնիքադրման ընթացքին նախորդողը տասնհինգերորդ համարի «Ժամ, օր, ամիս և տարի» մարգարեությունն է (երեք հարյուր ինսունմեկ տարի և տասնհինգ օր): Հինգերորդ և վեցերորդ փողերը միասին, մեկ անընդհատ շարքում, սկսվում և ավարտվում են կնիքադրման ընթացքի մի պատկերավորմամբ:

Որպես երկու գիծ՝ կիրառված «գիծ առ գիծ», նրանք մատնանշում են սկիզբ և ավարտ, որոնք նշանավորվում են Մոհամմադ առաջինով և Մոհամմադ երկրորդով: «Գիծ առ գիծ» նրանք նույնացնում են յուրաքանչյուր գծում երկու հստակ ժամանակաշրջան, ինչը առաջանում է այն բանից, որ յուրաքանչյուր գիծ ունի ժամանակի մարգարեություն: Առաջին վայի պատմության մեջ իսլամը պիտի «վնասեր» Հռոմին, իսկ երկրորդ վայի մեջ՝ պիտի «սպաներ» Հռոմին: Առաջին վայը նիզակների, սրերի և նետերի պատերազմ էր, իսկ երկրորդ վայը որպես զինատեսակ ներմուծեց վառողը:

«ՀԱՄԱՐ 10. Եվ նրանք ունեին կարիճների նման պոչեր, և նրանց պոչերի մեջ խայթոցներ կային, և նրանց իշխանությունը մարդկանց վնասելու՝ հինգ ամիս էր: 11. Եվ նրանք իրենց վրայ թագաւոր ունեին, որ անդունդի հրեշտակն է, որի անունը եբրայական լեզուով Աբադդոն է, իսկ յունական լեզուով նրա անունը Ապոդլոն»:

«Մինչ այժմ Քիթը մեզ ներկայացրել է առաջին հինգ փողերի հնչեցման պատկերավոր օրինակներ: Բայց այժմ մենք պետք է բաժանվենք նրանից և անցնենք այստեղ մարգարեության մեջ ներմուծված նոր առանձնահատկության կիրառությանը, այն է՝ մարգարեական ժամանակաշրջաններին»:

«Նրանց իշխանությունը մարդկանց հինգ ամիս վնասելն էր:—1. Հարց է ծագում՝ ո՞ր մարդկանց էին նրանք հինգ ամիս վնասելու:—Անկասկած՝ նույն նրանց, ում հետո պիտի սպանեին (տե՛ս համար 15). «մարդկանց երրորդ մասը», կամ Հռոմեական կայսրության երրորդ մասը,—նրա հունական բաժինը:

«2. Ե՞րբ պիտի նրանք սկսեին իրենց չարչարանքի գործը: 11-րդ համարը պատասխանում է այդ հարցին»:

«(1) «Նրանք իրենց վրա թագավոր ունեին»: Մոհամեդի մահից մինչև տասներեքերորդ դարի ավարտին մոտ ժամանակը, մահմեդականները բաժանված էին զանազան խմբավորումների՝ մի քանի առաջնորդների իշխանության ներքո, առանց որևէ ընդհանուր քաղաքացիական կառավարության, որ տարածվեր նրանց բոլորի վրա: Տասներեքերորդ դարի ավարտին մոտ Օսմանը հիմնադրեց մի կառավարություն, որը հետագայում հայտնի դարձավ որպես Օսմանյան կառավարություն կամ կայսրություն, և որը աճեց, մինչև որ տարածվեց բոլոր գլխավոր մահմեդական ցեղերի վրա՝ նրանց համախմբելով մեկ մեծ միապետության մեջ»:

«(2) Թագավորի բնավորությունը: «Որը անդունդի հրեշտակն է»: Հրեշտակ նշանակում է պատգամաբեր, սպասավոր՝ լինի բարի, թե չար, և ոչ միշտ՝ հոգևոր էակ: «Անդունդի հրեշտակը», այսինքն՝ այն կրոնի գլխավոր սպասավորը, որ այնտեղից եկավ, երբ այն բացվեց: Այդ կրոնը մահմեդականությունն է, և սուլթանը նրա գլխավոր սպասավորն է: «Սուլթանը, կամ մեծ Սենյորը, ինչպես նրան անխտիր կոչում են, նաև Գերագույն խալիֆ է, կամ քահանայապետ՝ իր անձի մեջ միավորելով բարձրագույն հոգևոր արժանապատվությունը գերագույն աշխարհիկ իշխանության հետ»:—World As It Is, էջ 361:

«(3) Նրա անունը: Եբրայերեն՝ «Աբադոն»՝ կործանիչ, հունարեն՝ «Ապոլլոն»՝ մեկը, որ բնաջնջում է կամ կործանում: Երկու տարբեր լեզուներով երկու տարբեր անուններ ունենալուց ակնհայտ է, որ նպատակադրված է ներկայացնել ոչ թե իշխանության անունը, այլ նրա բնավորությունը: Եթե այդպես է, ապա, ինչպես արտահայտված է երկու լեզուներով էլ, նա կործանիչ է: Այդպիսին է միշտ եղել Օսմանյան կառավարության բնավորությունը:»

«Բայց ե՞րբ Օսմանը կատարեց իր առաջին հարձակումը հունական կայսրության վրա:—Ըստ Գիբբոնի, «Կայսրության անկումը և կործանումը» և այլն, «Օսմանը առաջին անգամ ներխուժեց Նիկոմեդիայի տարածքը 1299 թվականի հուլիսի 27-ին»:

«Որոշ հեղինակները հաշվարկները հիմնված են եղել այն ենթադրության վրա, թե այդ ժամանակահատվածը պետք է սկսվեր Օսմանյան կայսրության հիմնադրումից. սակայն սա ակնհայտորեն սխալ է, որովհետև նրանք ոչ միայն պետք է թագավոր ունենային իրենց վրա, այլև պետք է հինգ ամիս տանջեին մարդկանց: Բայց տանջանքի ժամանակահատվածը չէր կարող սկսվել տանջողների առաջին հարձակումից առաջ, որը, ինչպես վերևում նշվեց, 1299 թվականի հուլիսի 27-ն էր:»

«Սույն ելակետին հիմնված հետևյալ հաշիվը կատարվել և հրատարակվել է Ջ. Լիչի կողմից 1838 թվականին լույս տեսած՝ «Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը» և այլն վերնագրված աշխատության մեջ:

«Եվ նրանց իշխանությունը մարդկանց հինգ ամիս վնասելն էր»: Մինչ այս չափն էր տարածվում նրանց հանձնարարությունը՝ անընդհատ հափշտակություններով տանջել, բայց ոչ թե քաղաքականապես սպանել նրանց: «Հինգ ամիսը», յուրաքանչյուր ամսում երեսուն օր հաշվելով, տալիս է հարյուր հիսուն օր, և այս օրերը, լինելով խորհրդանշական, նշանակում են հարյուր հիսուն տարի: Սկսելով 1299 թվականի հուլիսի 27-ից՝ այդ հարյուր հիսուն տարիները հասնում են մինչև 1449 թվականը: Այդ ամբողջ ժամանակահատվածում թուրքերը գրեթե մշտնջենական պատերազմի մեջ էին հունական կայսրության դեմ, սակայն այդուհանդերձ առանց այն նվաճելու: Նրանք գրավեցին և իրենց ձեռքում պահեցին հունական մի քանի գավառներ, բայց, այնուամենայնիվ, հունական անկախությունը պահպանվում էր Կոստանդնուպոլսում: Իսկ 1449 թվականին՝ հարյուր հիսուն տարիների ավարտին, փոփոխություն տեղի ունեցավ, որի պատմությունը պիտի գտնվի հաջորդ փողի ներքո»: Ուրայա Սմիթ, Դանիել և Հայտնություն, 505–507:

Ուրիա Սմիթը մեջբերում է Ջոզայա Լիչի՝ հարյուր հիսուն տարիների հաշվարկը, որը, իր ավարտով, ներկայացնում է հաջորդ Շեփորի մեջ եղած երեք հարյուր իննսունմեկ տարի և տասնհինգ օր մարգարեության սկզբնակետը: Լիչի՝ այս երկու փոխկապակցված ժամանակային մարգարեությունների վերաբերյալ կանխասացության մասին քույր Ուայթը արձանագրել է.

«1840 թվականին մարգարեության մեկ այլ նշանավոր կատարումը լայն հետաքրքրություն առաջացրեց: Դրանից երկու տարի առաջ երկրորդ գալուստը քարոզող առաջատար ծառայողներից մեկը՝ Ջոսիա Լիչը, հրապարակեց Հայտնություն 9-րդ գլխի մեկնությունը՝ կանխասելով Օսմանյան կայսրության անկումը: Նրա հաշվարկների համաձայն՝ այս իշխանությունը պիտի տապալվեր... 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ կարելի է սպասել, որ Կոստանդնուպոլսում օսմանյան իշխանությունը պիտի խորտակվի: Եվ ես հավատում եմ, որ հենց այդպես էլ պիտի գտնվի»:

«Ճիշտ այն ժամանակ, որ սահմանված էր, Թուրքիան, իր դեսպանների միջոցով, ընդունեց Եվրոպայի դաշնակից տերությունների պաշտպանությունը և այդպիսով իրեն դրեց քրիստոնյա ազգերի վերահսկողության տակ: Այդ դեպքը ճշգրտորեն կատարեց մարգարեությունը: Երբ այդ հայտնի դարձավ, բազմություններ համոզվեցին Միլլերի և նրա գործակիցների կողմից ընդունված մարգարեական մեկնաբանության սկզբունքների ճշտության մեջ, և ադվենտական շարժմանը հրաշալի թափ տրվեց: Գիտնական և բարձր դիրք ունեցող մարդիկ միացան Միլլերին թե՛ նրա հայացքները քարոզելու, թե՛ դրանք հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն ընդարձակվեց»: The Great Controversy, 334, 335.

Առաջին և երկրորդ վայերը կապված են երկու փոխկապակցված ժամանակային մարգարեություններով: Առաջին վայը սկսվում է կնքման մի պատկերավորմամբ, իսկ երկրորդ վայը ավարտվում է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի պատմությամբ մինչև յոթերորդ փողի հնչեցումը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ինչը նույնպես կնքման մի պատկերավորում է: Սկիզբն ու ավարտը կրում են Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը, որովհետև, ինչպես այն պատմության դեպքում, որտեղ Քրիստոսը մեկ շաբաթվա համար հաստատեց ուխտը, այս ժամանակահատվածը բաժանված է երկու մասի: Առաջին շրջանը սկսվում է առաջին Մուհամմեդով և ավարտվում է երկրորդ Մուհամմեդով: Երկրորդ շրջանը սկսվում է «Աստծո առաջ գտնվող ոսկե սեղանի չորս եղջյուրներից եկող մի ձայնով», և այն ավարտվում է Քրիստոսի «ձայնով», որը երդվում է «նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, որ ստեղծեց երկինքը և նրանում եղած բաները, երկիրը և նրանում եղած բաները, ծովը և նրանում եղած բաները, թե այլևս ժամանակ չպիտի լինի»:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Ցանկացած հարց, որ Սատանան կարող է արթնացնել մտքում՝ Աստծո ժողովրդի անցյալի ճանապարհորդությունների մեծ պատմության վերաբերյալ կասկած առաջացնելու համար, հաճելի կլինի նրա սատանայական մեծությանը և

վիրավորանք է Աստծուն: Տիրոջ՝ զորությամբ և մեծ փառքով մեր աշխարհ շուտով
գալստյան լուրը ճշմարտություն է, և 1840 թվականին շատ ձայներ բարձրացան դրա
հռչակման մեջ»: Manuscript Releases, հատոր 9, 134.